

TERVITUS

KODUMAA

SÜNNI-
PÄEVAKS!

TÄHEKE

NR. 11 1968

Vaata hoolega kodumaa kaarti:
õpi tundma randu ja saari,
püüa piltidelt lugeda,
kuidas elab me hiiglaslik maa.
— Leja kaardilt ka Armasaim Jaik —
oma tilluke kodupaik.
Sama hoolsalt kui sinu isa,
tuhanded isad töötavad visalt.
Töömeeste kätes kodumaa
ongi puhkenud õitsema.

LAPSED KIRJUTASID LENINILE

Väike punasekaaneline raamat. Sellele on trükitud pealkiri: „Laste sõber.“ Raamatukese ainsalt lehelt loeme: „See tõend, mis on välja antud Vladimir Iljitsj Leninile, kinnitab, et tal on õigus kanda aunimetust „Laste sõber“. Esimees: Rafail Vastutav sekretär: Lebedinski 5. detsembril 1923. a.“

Käis Kodusõda. Riigis valitses nälg, tööd olid laakil. Komisjon, mis loodi laste abistamiseks, koondas enda ümber kõik need, kes soovisid aidata miljoneid näljaseid, räbalates ja kodutuid lapsi. Vladimir Iljitsj

oli selle ühingu esimene liige. Tema tõendile on märgitud nr. 1.

Lapsed aga kirjutasid oma sõbrale sageli kirju. Siin on üks neist, mille saatsid Moskva lähedal asuva lastekodu kasvandikud:

„Kallis Vladimir Iljitsj!

Meie, Lenini-nimelise lastekodu lapsed, saadame Teile tervitusi ja soovime, et Te oleksite ikka terve. Me tahame väga Teid näha saada. Sõitke meile külla. Meie lastekodu asub Senežki järve kaldal. See on ilus koht. Siin saab kala püüda ja jahil käia. Õhk on värsk ja puhas. Siin Te puhkaksite ja paraneksite hästi. Meie aga kostitaksime Teid rõõsa piimaga. See on Teie tervisele samuti väga kasulik. Aias kasvab meil palju maitsvaid vilju. Kostitaksime Teid kõigega-kõigega. Jääme Teid ootama. Soovime Teile kõike head. Ja mis peasi – palju-palju jõudu ning tugevat tervist.“

Kiri liigutas väga Vladimir Iljitsj Leninit. Arhiivis on säilinud dokument, milles räägitakse, kuidas Vladimir Iljitsj palus lastele edasi anda, et ta tänab neid südamliku kirja ning lillede eest. Ja et ta laste hoolitsuse tõttu kindlasti paraneks. Ja et ta kahetseb väga, kuna ei saa kasutada laste külalislahkust . . .

Tänaseni on säilinud kümneid laste kirju Suure Oktoobrirevolutsiooni juhile. Nende sisu kinnitab, et lapsed armastasid oma sõpra ja püüdsid talle rõõmu valmistada.

Söögilauas

HARRI JÖGISALU

Koolis on uus söökla. Öppeaasta alguseks sai valmis. Kõik lapsed saavad nüüd suurel vahetunnil süüa.

Süüa tuleb vaikselt ja viisakalt. Ja toitu ei tohi raisata. Sellest oli klassis juttu. Ühel lõunal Jass ei jõudnud ära imestada: Madis söömise asemel liigutas lusikat supis ringi, ladus kartulikilde ja lihalõike taldrikuservale ning vahtis niisama.

Aga ega aega olnud niisama vahtida. Pikuke siis vahetund on. Sööma pidi korralikult — laskma hammastel käia ja hoolitsema, et taldrik tühi. Ja supp saigi söödud. Lapsed vahetasid fühjad taldrikud magustoidu vastu. Rosina-ploomikissell piimaga — kellele see ei maitseks!

Jasski sirutas käe kisselli järele, kui nägi, et Madis oli oma taldriku lükanud keset lauda tema ette. Supp alles ja leivaviil sisse ligunema pandud. Sellise tembu eest oli Jass kodus laua äärest minema saadetud. Koolis ei tohtinud niisugust asja ammu olla.

«Miks sa oma supi minu ette lükkad? Leib sees. Pead ära sööma.»

«See pole sinu asi, vaat!»

«Siis kompotti ka ei võta!» Ja Jass hakkas Madise kissellitaldriku servast kõvasti kinni. Teise käega lükkas supitaldriku Madise ette tagasi. Kõik käis nii kähku ja kärata, et kõrvallauda ja õpetaja kõrvu ei kostnud esialgu midagi. Aga Sass, Mai, Mait ja Maimu, kes samas lauas istusid, jäid küll vaatama, miks Madis ja Jass riidu lähevad.

«Lase kohe lahti, muidu ütlen õpetajale!» sosistas Madis.

«Ütle! Aga supp söö ära!» jäi Jass kindlaks.

Ja sikutasid mehikesed taldrikut kumbki enda poole, kuni Madise küünarnukk supitaldriku laua pealt ära pühkis.

Klirin ja killud. Supp maas, leivatükk laua all.

Nüüd oli kuuljaid-nägi- ja küll. Õpetaja tõusis:

«Kuidas see juhtus, Madis?»

«Jassi süü! Ei lasknud mul magustoitu võtta!»

«Oli nii?» küsis õpetaja kogu laudkonnalt.

«Jaa.»

«Jass, miks sa nii teed?»

«Aga tema viskas leiva supi sisse ja ära ei söönud!»

«Oli nii?»

«Jaa!» kinnitasid tunnistajad.

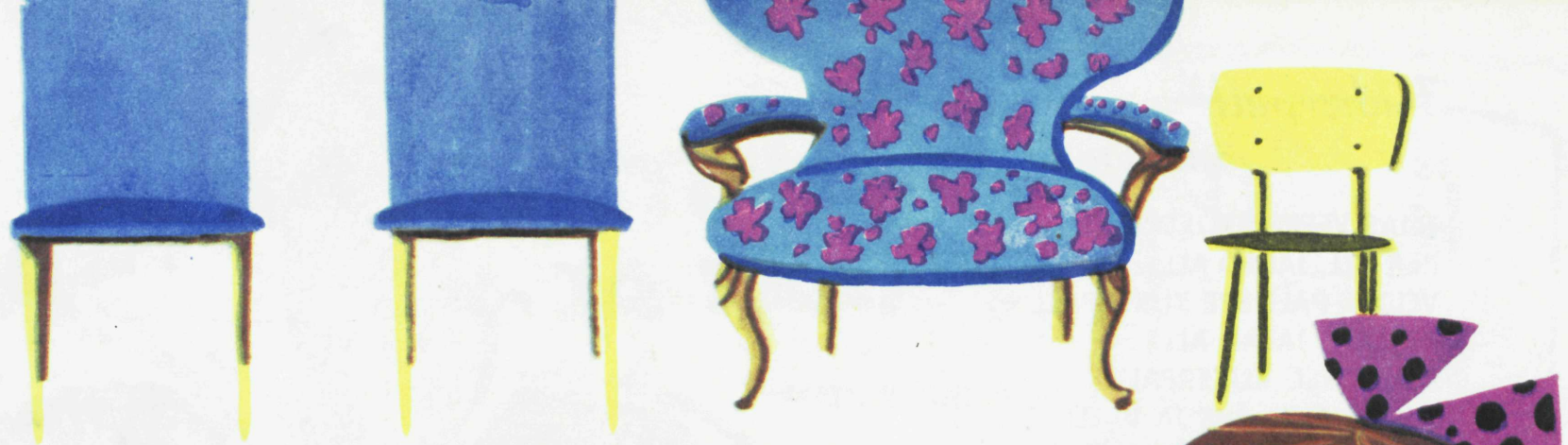
Paugupealt ei osanud õpetaja midagi ütelda. Viivitas pisut.

«Teete siin kohe kõik korda. Aga järgmisel vahetunnil tulete minu juurde. Mõtleme pisut, missuguse «preemia» kummalegi anname.»

Pahandusetegijad nohisesid.

Terve järgmise tunni katsusid lapsed arvata, missugune karistus määratakse nendele poistele, kes söögilauas olla ei oska.

Mis sina soovitaksid?

Pikkus ja sisu

AINO TIGANE

Epp luges ära: kümnes põrandalaud televiisorist. Jah, just paras maa, siia seab ta toolid. Üks tädi Sotnikule. Üks tädi Randalale. Kõige pehmem tool vanaema jaoks. Selle kõrvale, õige ligi, oma tool, et oleks hõlbus vanaemale sülle hüpata, kui filmis hirmsalt paugutatakse... Valmis!
«Epp!» hüüdis Mare teisest toast. Vahest soovib femagi pilti vaadata? Epp läks järele kuulama, ent Mare küsis hoopis:
«Kas sina oled ka raamatuid korraldanud?»
«Muidugi,» kostis Epp. Kes muu majas korraldab!
«Sellepärast ma ei leidnud oma õpikuid,» jätkas Mare. «Näita, kuhu nad panid.»
Epp käis riiuli ees edasi-tagasi.
«Näe, siia... Siia...»
«Mis — matemaatika juturaamatute hulgas, joonistusplakk kaardiatlaste vahel! Aga emakeele lugemik? Laulik?»
Nende uut asukohta Epp ei mäletanud, teadis vaid:
«Paigutasin nad kõik ilusti pikkuse järgi.»
«Siis alles annab neid otsida,» pahandas Mare. «Seadagi su peanupp ei võta, et õpikud seisku riiulil koos! Et üldse asetatakse raamatud kõrvu mitte pikkuse, vaid sisu järgi. Mõistad, selle järgi, mis neil sees on.»

Epp laskis pilgu üle raamatute: milline tohutu hulki! Kas tõesti hakka neil igaühel sisu uurima?
«Pikkuse järgi rida on palju parem,» kinnitas ta, ning et vanem õde vaielda ei saaks, lipsas tagasi televiisori juurde.
Mare kõndis talle ometi järele.
«Hästi, poolda pealegi pikkuserida. Ainult et siis istub sinu asemel su toolile filmi vaatama onu Arturi lontis kõrvadega Reks.»
«Mis sa!»
«Õige, õige. Ta on sinust märksa pikem, kui kahele jalgale tõuseb. Veel sobivad siia naabrite Pontu, ületänava kassivolask ja... Oot, kutsun nad kohe.»
«Aga mina?»
«Sina, jupike, pead kuuri minema — kanade sekka õrrele.»
«Ega ikka...» tahtis Epp nüüdki vastu raiuda, kuid järsku meenus talle: heldene aeg, koguni kukk, see õue tigevaim, tohiks sirgu ajades pikkuse poolest tuppa tulla. Ja kui tema vanaema ja tädide keskel istuda võib, siis mitte kasvutühja pärast. Ei, vaid et temal juba ühte-teist sees on — vaat sellesamas peanupus!
Oo, too sisuasi väärrib uurimist küll!

Illustreerinud E. VALTER

Kukerpall

HELGI MULLER

TOAS VEEREB KUKERPALL –
PEA ALL, JALAD ALL.
VEIDER PALL SEE KUKERPALL –
PEA ALL, JALAD ALL!
KOHE NELI KUKERPALLI:
ATS JA ANU, LIIS JA VALLI.
JA KUI PALJU RILLI-RALLI,
TUBA TÄIS ON KUKERPALLI!
KUKERPALLI, UPERPALLI
JA NII PALJU RILLI-RALLI!
JA VEEL KUKERPALLI-KAAREL
VEEREB KUKERPALLIMAALE.

Peopesa

KÖNNIB MEIE LUULE KESAL,
TAEVA ALL ON TUULEPESA,
LEHELIND TEEB PUULE PESA.

MÖTLEB LUULE, KÄIES KESAL,
ET KA TEMAL ON ÜKS PESA –
PISIKENE PEOPESA.

MITU LINDU ON SEAL PESAS?

PÖIDLA-PEEP,
NIMETSE-MATS,
PIKK-PEETER,
SÖRMKÜBARA-LIIS,
VÄIKE-ATS.

Seitse täppi

FRANTIŠEK HRUBIN

ÜKS TÄPP JA TEINE TÄPP,
LAS SU TÄPPE LOEB MU NÄPP.

KOLM, NELI, VIIS, KUUS,
SUL ON VÄGA KENA KUUB.

SEITSE TÄPPI LEPATRIINÜL!
TEED MU ÜMBER SUURE TIIRU.

Tõlkinud HELJO MÄND

Sukad abilisele

AET LAPPA

NELI HÖBEPALKI PAIGAL,
AGA VIIES VIRGALT-VIRGALT
ÜMBER MAJA KIHUTADES,
SÕPRU VÄLJA VAHETADES
SILMUSSEINU KASVATAB.

SEDA SOOJA SUKAMAJA
ONGI RUTTU-RUTTU VAJA
VANAEMA KALLILE
PRILLITOOSI TOOJALE.

TALVETAAT JU VARSTI-VARSTI
KUTSUB ÕUE KÕIKI LAPSI
PEHMEST LUMEST VOOLIMA,
PIKKI SÕITE PROOVIMA.

USKMATUD TIKK JA TAKK

MATTI RANNU

„Tead, mis,“ ütles Tikk.

„Ei tea,“ vastas Takk.

„Mina ei usu, et pill tuleb pika ilu
peale,“ seletas Tikk.

„Ega vist,“ nõustus Takk.

„Eile oli nii ilus ilm, aga pill ei mängi-
nud,“ seletas Tikk.

„Ei mänginud,“ ütles Takk.

„Tikk ja Takk, tulge televiisorit vaata-
ma!“ hüüdis ema.

Algas lastesaade. Lõbusad joonistatud
karud tegid kõiksuguseid tempe. Oli
väga naljakas.

Tikk müksas Takki ja naeris.

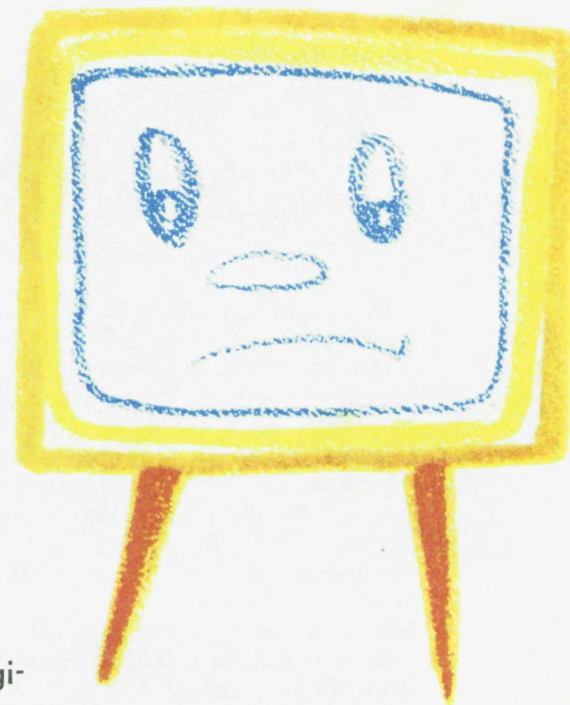
Takk müksas Tikki ja naeris.

Tikk ja Takk kõigutasid toole ja neil oli
kangesti lõbus.

Äkki Tikk kukkus tooliga ümber ja otse
vastu Takki. Tikk ja Takk said haiget ja
hakkasid nutma.

Tuli ema ja ütles:

„Kas ma ei ole rääkinud, et ei tohi too-
lidel kõõluda? Pill tuleb pika ilu peale!“

Illustreerinud S. VÄLJAL

JAAN RANNAP

TOPI

[Algus «Tähekeses» nr. 5.]

Ahv kratsis kõrvatagust.

«Tere!» ütles Gunnar. «Tere, Topi!» ja hakkas ka kõrvatagust kratsima. Muidugi ei teinud Gunnar seda Topi narrimiseks. Õpetaja oli hiljuti rääkinud, et maailmas on rahvaid, kes teretavad kätt otsaette pannes. Gunnarile tuli nüüd mõte, et äkki Topi teretab kukalt kratsides.

Nii see vist siiski ei olnud. Gunnari viisakus jättis külalise päris ükskõikseks. Topi kõõritas hoopis tahvli poole.

See tõi Gunnarile meelde, mida õppealajuhataja oli ahvidest ja sikukestest rääkinud.

«Ära seda karda!» ütles ta. «See sikk ei tee midagi. Kui sa tahad, võin ta ära kustutada.»

Siinkohal pani Gunnar suu ruttu kinni. Nüüd oli küll natuke palju pakutud. Aga kui Topi tulnud teed tagasi läheb? Mida tema, Gunnar, siis õppealajuhatajale näitab?

«Sarved ma võin igatahes kohe maha kustutada,» võttis Gunnar osa lubadusest tagasi. Ja seda ta tegigi.

Topi oli nüüd klassi silmitsemise lõpetanud. Vankri ette rakendatud hobust ei paistnud siin olevat. Järelikult võis ka kaugemale minna. Pisut hoogu võtnud, viibutas külaline end sinna, kus tundide ajal istus esimese rea esimene õpilane.

Seda oli Gunnar oodanud. Tasakesi nihkus ta akna juurde. Siis niisama tasakesi ukse alla. Kahjuks klassiuste ees võtmeid ei hoita, kuid koridori nurgast paistis põrandahari. Gunnar toetas selle ukse vastu ja andis siis jalgadele valu.

Koolimajas oli väga palju ruume. Kõige vähem neist meeldis Gunnarile tuba, mille uks kandis silti:

DIREKTOR. ÕPPEALAJUHATAJA.

Nüüd kiirustas ta just sinna.

«Säh sulle, esimene a!» mõtles Gunnar juubeldades. «Säh sulle, esimene b ja teine a ja teine b ja ülejäänud klassid! Kõik te otsite ärajooksunud ahvipoega Topit, aga loomaaeda tagasi viib ta hoopis Gunnar Küngaste!»

Paraku rõõmustas ta liiga vara. Kui õppealajuhataja ja üks puksimismeister veidi hiljem harjavarrega kindlustatud ukse avasid, oli esimene, mida nad nägid, pärani aken.

Alles pärast seda märkas Gunnar, mis on juhtunud tahvlile joonistatud

sikuga. Sikk oli armutult läbi kriipsutatud. Aga kõige selle kohal ilutses väikese kitsa peopesa kriidiline jälg.

Ma pean nüüd märkima, et kui Gunnar arvas kõiki oma kaaslaste olevat agaral ahviotsingul, siis selles ta eksis. Kui poolteistsada tüdrukut ja poissi pargi poole kihutasid, jäi üks teise klassi õpilane koolimaja trepile istuma. Sa ju mäletad, lapsed pidid Topit otsima paariviisi, igaüks koos oma pinginaabriga.

Elmol aga ei olnud parajasti pinginaabrit. Tema pinginaaber joonistas saatuse tahtel tahvlile sikk. Truu sõbrana otsustas Elmo teda oodata. Ent kui lõbusate otsijate hääled üha nõrgemaks jäid, mõtles truu sõber ümber. Asjatu on istuda veerand tundi või rohkemgi tegevusetult kooli trepil. Selle ajaga jõuab koju joosta, aiavärvades ootavale Lokile rihma kaela panna, ja tagasi koolimajja kihutada. Et ühest suurest karvasest koerast ahviotsimisel kasu on, selles Elmo ei kahelnud.

Kui palju nüüd koduskäimiseks täpselt aega kulub, seda ma ei tea. Igaühes tagasi jõudis Elmo just siis, kui üks väike must kogu mööda koolimaja piksevarrast alla ronis.

Muidugi tundis Elmo kohe ronija ära. Ootamatu kohtumine ei pannud teda vähem imestama kui ennist pinginaabrit. Aga ka Elmo ei sattunud segadusse.

«Ole valmis, Loki! Sind läheb siis vaja, kui ta jooksmas pistab.»

Kuid Topi ei pistnud jooksmas. Äkki kukutas ronimiskunstnik end Loki nina ette. Järgmisel hetkel võtsid kaks musta kätt koeral kaela ümbert kinni. Topi pugus suurele karvasele elukale lõua alla ja jäi sinna vaikelt kükitama.

(Järgneb.)

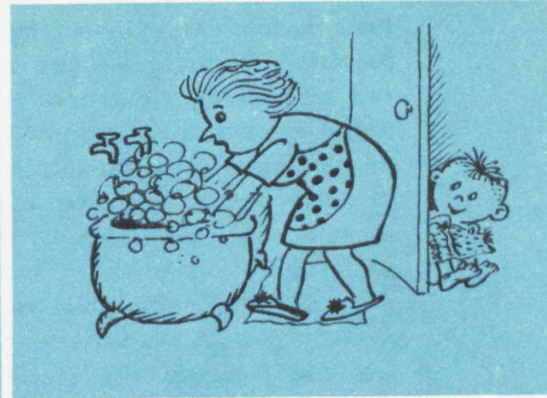

NAERU!

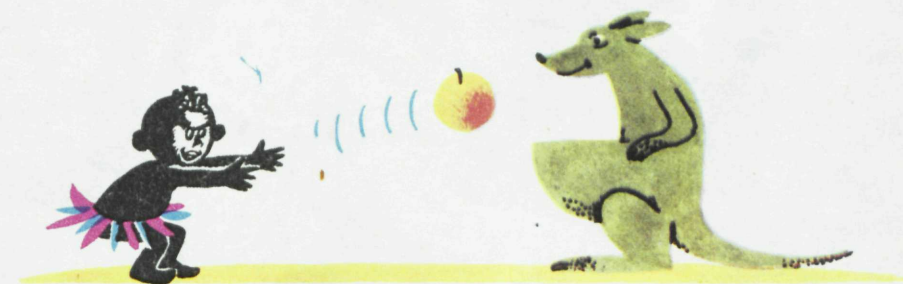
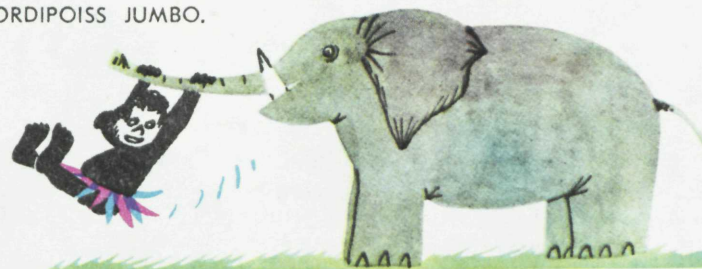
NÜÜD VÕIB SADADA!

EMA, MA OLEN HOOPIS SIIN!

SPORDIPOISS JUMBO.

Joonistanud M. KERNUMES

NUKUTEATER

Lastel oli palju aega. Et igav ei hakkaks, loeti muinasjutte, kirjutati kirju kodustele, joonistati. Ühel päeval aga otsustasid lapsed teha endale päris nukuteatri.

Poisid meisterdasid paksust papist näiteavaga seina. Kaunistuseks maaliti seinale punased sõõrid. Tüdrukud õmblesid näiteava ette rohelisest siidriidest kardinad. Mitu päeva kulus käpiknukkude tegemiseks. Riidetükkidest ja lõngaotstest saadi tore poiss ja tüdruk. Neile pandi peaks puumuna, millele maaliti silmad, nina ja suu. Karusnahatükkidest õmmeldi rebane, hunt ja karu.

Lapsed otsustasid ise ka nukunäidendi kirjutada. Ühiselt arutati ja mõeldi nii ja naa, ning lõpuks sai põnev näidend valmis. Nüüd õpiti käpiknukkudega näitlema. Õpiti selgeks sõnad, mida nukud peavad rääkima. Siis hakkas nukuteater etendusi andma. Nukunäitlejaiks olid kordamööda kõik lapsed. Aga kord leiti, et ühest näidendist on vähe. Mõeldi välja mitu uut näidendit. Kus see laste enda nukuteater asub? Saksa Demokraatlikus Vabariigis Dresdeni linnas ühes lastehaiglas.

Pildil: uue näidendi esietendus.

SILVIA UGANDI

Kollane

Ühel päeval pani vanaema suure korvi mitmevärviliste lõngakeradega aknalauale.

«Las tuulduvad,» ütles vanaema ja avas akna. Aknast hoovas sisse värsket männimetsaõhku ja päike paistis heledasti.

Ei tea, kas päikesepaistest või millegi muu pärast, kuid kui vanaema oli ära läinud, hakkasid lõngakerad omavahel vaidlema, kes neist on kõige ilusam.

Suur roheline lõngakera vaatas läbi korvi ja ütles: «Oi, kui ilus on maailm, kui rohelised on puud! Nad on just minu värvi, mina olen kõige ilusam!»

«Ei, sina ei ole kõige ilusam,» ütles punane lõngakera. «Tulipunased daaliad on just minu värvi. Nad on imeilusad ja siis olen ka mina kõige ilusam.»

«Te mõlemad eksite,» ütles helesinine lõngakera unistavalt. «Vaadake taevast, kas ta pole ilus? Helesinine taevast on kõige ilusam. Ja loomulikult olen mina kõige ilusam.»

Pisike kollane lõngakera, kes oli kogu aeg nihelnud siia-sinna, hõikas sekka: «Mina olen teist kõige ilusam, mina olen päikese värvi!» Suuremad lõngakerad ei pööranud kollasele lõngakerale tähelepanu — nad olid varemgi kuulnud pisikese lõngakera kelkimist — ning hakkasid hoopis arutama, mis neist pidi saama. Roheline lõngakera lausus: «Minust saab nägus soe kampsun, millega on talvel hea suusatama minna.»

Punane lõngakera ütles: «Minust saab ilus müts, uhke suure tupsuga.»

Lõngakera

Illustreerinud V. HURT

Sinine lõngakera sõnas: «Minust tuleb pehme soe sall!»

Nüüd hõikas kollane lõngakera üle teiste: «Aga minust saab päike!»

See pahandas suuremaid lõngakerasid nii, et nad hakkasid kollast lõngakera tõukama. Nad tõukasid ta korvist välja. Lõngakera kukkus murule ja hakkas veerema. Aina veeres ja veeres.

Vares, kes üleval puuladvas istus, nägi liikuvat kollast kera ning arvas, et see on kanapoeg. Ruttu lendas ta alla, lõi küüned kollase lõngakera turja ja tõusis keraga kõrgele õhku. «Ai!» hüüdis lõngakera. «Mis sa tirid mu juukseid, lase mind lahti!»

«Nüüd oled minu võimuses, ma viin su oma pessa ja söön ära,» kraaksus vares.

Ei aidanud vaese lõngakera palved ega pisarad. Vares lendas oma saagiga kaugele. Viimaks maandus pesas. Siin proovis ta oma noka tugevust. Kui ta oli korra vaest lõngakera nokaga löönud, sai ta aru, et see polegi kanapoeg, vaid lihtne lõngakera, mille ta oli eksikombel oma pesasse tassinud. See pahandas varest ja ta tõukas lõngakera pesast välja. Lõngakera kukkus okstesse. Ta jäi kõrgele puu otsa peatuma, peaaegu sama kõrgele kui päike. Lõngakeral oli nii suur soov olla päike, et ta hüüdis rõõmsalt: «Ma olen nüüd päike, ma olen päike!» Aga varest vihastas see veel rohkem ja ta kraaksus: «Vaak! Või päike!» Ja

tõukas lõngakera ülevalt nii suure hooga alla, et lõngakera hakkas maas kiiresti edasi veerema.

Ta oli juba hulk aega veerenud, kui talle tuli vastu lõbusate silmadega karjakrants. «Oohoh, kollane lõngakera,» ütles peni. «Minu perenaisele sa kindlasti meeldid. Viin su koju.» Krants võttis lõngakera õrnalt hammaste vahele ja jooksis lõbusalt saba lehvitades edasi. Kuid teel kohtas ta kassi, kes tahtis üle tänava lipata. Krants kihutas kassi taga ajama ja viskas lõngakera kus seda ja teist. Lõngakera kukkus maha ja hakkas teeäärsest nõlvakust alla veerema, ikka suurema ja suurema hooga. Lõpuks ta peatus lopsaka vahtra all. Lõngakera vaatas üles ja kohkus, sest taevasse olid kogunenud mustad pilved. Need laskusid ikka madalamale ja madalamale. Äkki avasid pilved oma vihmaluugid ja siis valas niisugust tihedat hoovihma, mida polnud varem nähtud. Vaene lõngakera sai läbimärjaks ja ta ilus kollane kuub määrdus poriseks. Lõngakera lödises külmast. Ja kui ta veel selle peale mõtles, et oli tahtnud päikeseks saada, tulid talle pisarad silma.

Kuid vihm lakkas niisama äkki, nagu oli alanudki, ainult lõngakera oli läbimärg ega jaksanud enam kuhugi veereda. Kui ta lõpuks silmist pisarad pühkis, nägi ta metsa all väikest tüdrukut. Tiina oli tulnud metsa vahtralehti korjama, et neid kooli kaasa viia. Parajasti, kui ta ühte punast vahtralehte tahtis võtta, märkas ta puu all lõngakera.

«Lõngakera!» imestas Tiina ja tõstis läbimärja lõngakera üles.

«Ja kui porine!» ütles Tiina. «Viin su parem koju, mida sa siin metsas ikka teed!»

Kodus andis Tiina lõngakera emale, kes kodus vaipa.

«Kui ilus kollane lõng!» ütles ema. «Sellest koome vaiba sisse päikesele!»

Lõngakera pesti puhtaks, kuivatati ja siis kodus Tiina ema väikesest lõngakerast ilusa kollase päikesena.

Lõngakera säras nüüd heleda päikesena keset sinist vaipa. Ta oli nii õnnelik, nagu üks lõngakera üldse olla võib.

Helju Rammo

TULI
KÜLL
MEELDE

TEGELASED:

KARU
JÄNESEPOISS KÜKI
JÄNESETÜDRUK NIPS
JÄNESETÜDRUK NAPS

Talvine mets. Mõned puud ja suur ümmargune lumehang, kust peenike aurujuga üles tõuseb. Selle lumehange juures kükitab jänesepoiss Küki. Ta on üpris mõtliku näoga. Kohe varsti tulevad kepseldes jänesetüdrukud Nips ja Naps.

Nips [jäab seisma]: Vaata, Küki kükitab siin.

Naps [jäab samuti seisma]: Oi-jaa, lumehanges!

Küki: Teie ärge segage mind. Keksige edasi!

Nips: Aga mul ei ole isu edasi keksida.

Naps: Mul ka ei ole isu edasi keksida.

Nips [Kükile]: Mul on isu hoopis sinuga juttu ajada.

Naps: Mul on ka isu sinuga juttu ajada.

Küki: Aga mina ei saa praegu teiega juttu ajada. Kas te seda ei näe!

Nips: Ei näe. Sa ei tee ju mitte midagi. Ainult kükitad.

Naps: Oi-jaa, ainult kükitad!

Küki [tähtsalt]: Ma mõtlen.

Nips [Napsile]: Võib-olla ta tõesti mõtleb. Vaata, tal tuleb peast auru välja.

Naps: Oi-jaa, kõrge juga kohe!

Küki: Te olete rumalad nagu kapsausid! Mul on ilus kõva pea ja mitte midagi ei tule mul peast välja. Siin suures augus metsarisu ja lume all magab hoopis karu talveund ja see on tema hingeaur.

Nips: Ja mida siis sina selle auru juures mõtled!

Naps: Kas tahaksid ka talveunne jääda!

Küki: Oh teid! Mul on üks kole-kole raske küsimus. Enne kui karu magama läks, käskis ta mind midagi teha. Mina aga unustasin selle ära. Mitte ei tule meelde, mis ta mind teha käskis.

Nips: Mis see küll võis olla!

Naps: Mis küll!?

Nips: Võib-olla käskis ta sind kukerpalli lasta!

Naps: Äkki kohe kümme korda järjest!?

Küki: Ei käskinud. Kukerpalli lasta kohe kindlasti ei käskinud.

Nips: Aga ehk käskis sind valget kasukat ilusasti puhas hoida!

Naps: Nii et ühtki musta plekki peale ei tule!?

Küki: Ei... minu kasukast polnud üldse juttu. Seda mäletan selgesti.

Nips: Kuule... ta võis sind käskida hästi jälgi segada!

Naps: Nõnda hästi, et ükski koer ega jahimees sind kätte ei saa!?

Küki: Ah, oma jälgi oskan niigi hästi segada.

Nips: Nüüd ma tean, mida karu käskis sul teha, enne kui magama läks!

Naps: Mina tean ka!

Küki: Ütelge siis!

Nips: Enne kui karu magama läks, käskis ta sul end rebase eest hoida.

Naps: Oi-jaa, käskis rebase eest hoida!

Küki: Missuguse rebase eest!

Nips: Suure punase rebase eest.

Naps: Oi-jaa, selle kavalpea eest!

Küki: Meie metsas ei elagi rebast.

Nips: Elab küll.

Naps: Just elab.

Nips: Ma ise suvel nägin.

Naps: Mina nägin ka.

Küki: Te nägite viirastust.

Nips: Rebast nägime!

Naps: Just rebast!

[Nüüd karjuvad kõik korraga ja hästi valjusti.]

Küki [karjub]: Viirastus oli!

Nips ja Naps [karjuvad]: Rebane! Rebane!

[Selle kisa peale kargab karu metsarisu alt august üles ja möirgab tigidalt. Jänesed jooksevad hirmunult eemale. Seejärel karu heidab uuesti põõnana ja jänesed jäävad seisma.]

Küki [hirmust lödisedes]: Mul-mul tu-tuli meelde...

Nips: Mis asi!

Naps: Mis!

Küki: See-see tu-tuli meel-meelde, mida ka-ka-karu käs-käskis te-teha, enne- enne kui-kui ma-ma-magama läks.

Nips: Mida ta käskis!

Naps: Mida!

Küki: Ka-ka-karu käskis vakka olla.

NÄIDENDI „TULI KULL MEELDE“ LAVASTAJALE

Vaata juuresolevat pilti. Siit näed, kuidas näidendi tegelasi lavale paigutada. See pole tegelikult lava, vaid tilluke lavapilt. Lõika sinine pind välja ja pööra leht ümber: ongi lava. Tegelasi laval veel ei ole. Lõika need ka välja. Jäneste ja karu küljes näed valget ribakest. Seda riba on vaja, et tegelasi lavale liikuma panna. Parem, kui need ribad pikemad oleksid, sellepärast kleebi niisama lai tükike joonistuspaperit veel pikenduseks juurde. [Riba kogupikkus olgu 10 sm.] Lava tagaküljel, sinist värvi poolele, on kaks valget joont. Lõika ettevaatlikult neid jooni mööda paberisse lõhed ja nii saadki loomade liikumisteed. Pööra nüüd lava esiküljega enda poole ja paiguta tegelased kohtadele: karu künka taha, jänese põltsid lava eesäärele. Mis nüüd enam muud, kui osad sõprade vahel jagada ja selgeks õppida! Nukumäldend võib alata.

TEEME LAHTI POSTIPAUNA!

Meie Aili

Meie tähekeste juhiks oli Aili Asser. Mulle on hästi meelde jäänud üks maastikumäng, mille Aili meie jaoks välja mõtles. Selles mängus pidime otsima rahvamaja trepi juurde peidetud kirja. Andis tükk aega otsida, enne kui kirja

kätte saime. Lehekesele oli kirjutatud, et järgmine kiri on kahe sammu kaugusel parkiivast sillast. Sealt otsisime veelgi kauem kui rahvamaja trepi juurde, sest kiri oli peidetud puukoore vahele. Kirjas olid mõistatused, mida pidime lahendama. See oli tore mäng ja me ütlesime Ailile selle eest: «Aitäh!»

Ailiga polnud meil kunagi igav. Temaga koos vaatasime diafilme, ja venekeelset teksti tõlkis meile Aili. Aili jutustas meile Vladimir Iljiš Lenini elust. Teine kord luges ta raama-

tut «Reis pioneeride maale», sest meist pidid varsti pioneerid saama. See raamat aga tutvustabki pioneerielu. Aili selgitas ka, mida tähendavad pioneeriräti kolm nurka. Meist kolm oktoobrilast võeti 23. veebruaril pioneeriks. See juhtus just minu sünnipäeval. Teised astusid pioneeriks suvel, laagri lõkkeõhtul. Nüüd on peaaegu kogu meie tähekesest saanud pioneerirühm.

IVO MAHHOV,
Ruusmäe, 8-kl. Kooli pioneer

«Pioneeritoas» — joonistanud LEA PALTSEP Valga Pioneeride Maja kunstiringist.

ELKNÜ Keskmittee ja ENSV Pioneerorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 11 — 1968, IX aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskmittee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, M. Velleste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmeis.

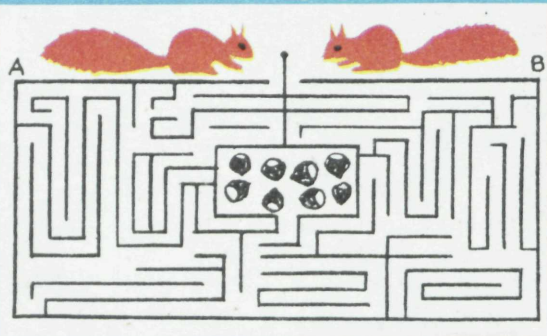
Laduda antud 25. IX 1968. Trükkida antud 24. X 1968. Trükiarv 55 000. Paber 90×60 8. Trükkipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,83. MB-08077. Tellimise nr. 1262. Trükikoda «Oktoober», Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

Esikaanel E. PIKA joonistus «Saluuf».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,83 ученических листов. Типография «Oktoober», ЭССР, Таллин, Креуцвальд, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 1262. Тираж 55 000.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

Seekord lahendame nuputamisülesandeid jälle võistluskorras. Nagu näed, on need ülesanded kauged külalised. Nad on nimelt teiste rahvaste lasteajakirjadest. Kui juba võistlus, kas siis on ka auhinnad! Aga kuidas muidu! Paremad lahendajad saavad preemiaks raamatud.

ORAVAD JA PÄHKLID
Kumb oravatest sööb pähklid ära!

Bulgaaria lasteajakirjast «SLAVEITSE»

«SPARTAK» — «DÜNAMO»
Mis on sellel pildil valesti!
Ukraina lasteajakirjast «BARVINOK»

PEITEPILT
Kus on põldpüüd!

SUUSATAJAD
Missugune suusataja teeb kõige vähem pöördeid!
Üleliidulisest lasteajakirjast «MURZILKA»

